

Arrest

nr. 244 544 van 23 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die beiden verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 juni 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van 3 juni 2020 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 maart 2019 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 17 juli 2019 werd deze aanvraag geactualiseerd.

1.2. Deze aanvraag werd op 3 juni 2020 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.03.2019 werd ingediend en op 17.07.2019 werd geactualiseerd door :

Z.H. [...]

Z. A. [...]

Wettelijke vertegenwoordigers van:

A.S. [...]

A.I. [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag van mijnheer werd afgesloten op 29.06.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 20.12.2012 en verblijft sindsdien illegaal in België. De asielaanvraag van mevrouw werd afgesloten op 26.04.2017 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk iets meer dan drie maanden voor mijnheer en één jaar en drie maanden voor mevrouw – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun oudste kind naar de kleuterschool gaat. Het feit dat hun kind hier naar de kleuterschool zou gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind nog opgestart dient te worden, hun kind moet nog drie jaar worden en gaat dus nog maar zeer kort naar de peuterklas. Bovendien merken we op dat gelet op de jonge leeftijd van het kind (bijna drie jaar), er redelijkerwijze van uit kan gegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). We merken tenslotte nog op dat bij huidige aanvraag 9bis geen enkel bewijs van scholing wordt voorgelegd. Betrokkenen tonen dus niet aan dat hun kind effectief naar de kleuterschool gaat. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Zij beroepen zich op het feit dat hun kinderen hier geboren zijn en opgevoed zouden worden naar Belgische waarden en normen. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Pakistan hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Pakistan hun scholing niet zouden kunnen opstarten. Hoewel de kinderen niet in Pakistan zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Pakistan. Verzoekers hebben immers de Pakistaanse nationaliteit en zijn in Pakistan geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Pakistaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. We benadrukken nogmaals dat het oudste kind slechts enkele maanden naar de kleuterschool gaat (waarvan betrokkenen geen bewijzen voorleggen) en dat er geen enkel bewijs van schoolse of buitenschoolse activiteiten of opgebouwde banden specifiek voor hun kinderen wordt voorgelegd.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, en op artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Ook het aangehaalde artikel 24(2) van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. Met betrekking tot hun kinderen leggen betrokkenen geen bewijzen van scholing voor of van buitenschoolse activiteiten. Gezien de jonge leeftijd van de kinderen zijn de primaire zorgfiguren hun ouders en er is geen sprake van een scheiding van hun ouders. Betrokkenen maken het niet aannemelijk dat hun kinderen in Pakistan niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader.

Betrokkenen beroepen zich op de medische situatie van hun oudste kind. Ter staving hiervan leggen betrokkenen een attest diagnose ASS dd. 04.07.2019 van dr. P. voor evenals een kinesitherapievoorschrift dd. 04.07.2019, een multidisciplinair onderzoeksverslag dd 15.07.2019 en een type formulier F-situatie chronisch dd 04.07.2019. Echter, uit de voorgelegde attesten kan enkel afgeleid worden dat hun tweejarige dochter nood heeft aan kinesitherapie omwille van een lichte ontwikkelingsachterstand. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat deze kinesitherapie ook effectief opgestart werd, ze leggen enkel het kinesitherapievoorschrift voor. Verder blijkt uit de voorgelegde stukken dat zij op 12.09.2019 een nieuwe afspraak hadden. Betrokkenen tonen niet aan dat zij naar deze afspraak gingen en wat de conclusies daarvan waren. Verder blijkt uit de voorgelegde stukken ook dat er thuisbegeleiding werd voorgesteld maar dat moeder hier niet op wenste in te gaan. We stellen dus vast dat hoewel er een diagnose attest wordt voorgelegd, betrokkenen niet aantonen dat er een effectieve behandeling werd opgestart. Evenmin tonen betrokkenen aan dat er geen kinesitherapie beschikbaar is in Pakistan. Bovendien blijkt nergens uit de voorgelegde attesten dat hun dochter niet zou kunnen reizen, nergens wordt aangehaald dat reizen wordt afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor foltering en voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor foltering en voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden

werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat de broer van mijnheer, nl. A.A. ([...]) de Belgische nationaliteit heeft verworven en in België woont met zijn gezin, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM waarbij ze verwijzen naar het feit dat zij meerdere familieleden hebben die over de Belgische nationaliteit beschikken waardoor zij in België zouden moeten blijven om de familiebanden te onderhouden. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat slechts één broer van mijnheer, dhr. A.A. ([...]) in België woont met zijn gezin. Hoewel betrokkenen samen wonen met dit Belgisch gezin worden er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze gezinsleden aangetoond. Het louter voorleggen van de identiteitskaarten van de personen waarop men zich beroept is onvoldoende om elementen van afhankelijkheid aan te tonen. Bovendien stellen we vast dat betrokkenen nog verschillende familieleden hebben in Pakistan, waaronder hun ouders, twee broers en drie zussen van mevrouw. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden geen enkel stuk voorleggen, ook met betrekking tot hun kinderen wordt geen enkel stuk voorgelegd (enkel één attest van aanwezigheid op het bureau van Kind en Gezin), geen bewijzen van scholing en geen bewijzen van enige buitenschoolse activiteit. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het

EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij in Pakistan bij niemand meer terecht kunnen en dat zij in armoede terecht zullen komen. Ze zouden alles en iedereen achtergelaten hebben. Ze zouden geen enkel opvangnetwerk hebben in het land van herkomst en nergens terecht kunnen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkenen verbleven immers ruim 29 jaar voor mevrouw en 39 jaar voor mijnheer in Pakistan en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de verklaringen die zij aflegden in het kader van hun asielprocedure dat mevrouw nog verschillende familieleden heeft in Pakistan, waaronder haar ouders, twee broers en drie zussen en dat ook mijnheer nog familieleden heeft in Pakistan. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven en in armoede terecht zullen komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen sprake is van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn, dat er geen sprake zou zijn van wanordelijkheden of strafbare feiten, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name dat er sprake zou zijn van een langdurig verblijf, dat mijnheer hier al een decennium zou verblijven, dat mevrouw hier al drie jaar zou verblijven, dat zij zeer goed geïntegreerd zouden zijn, dat zij onze taal geleerd zouden hebben, dat zij er alles aan zouden doen om zich volkomen in onze samenleving te integreren, dat zij duurzaam verankerd zouden zijn in onze maatschappij, dat zij volledig ingeburgerd zouden zijn, dat zij werkbereid zouden zijn, dat hun motivatie zeer groot zou zijn, dat zij op eigen benen zouden willen staan, dat zij in hun eigen onderhoud zouden willen voorzien, dat zij niet afhankelijk zouden willen zijn van de staat, dat mijnheer een arbeidsverleden in België zou hebben, dat mevrouw haar Pakistaanse diploma's voorlegt, dat zij hier een grote vriendenkring opgebouwd zouden hebben, dat zij zich wel degelijk zouden aanpassen aan onze levenswijze, dat zij zich volledig zouden integreren, dat zij veel moeite zouden doen, dat zij rust en stabiliteit gevonden zouden hebben, dat mijnheer zijn arbeidskaart C voorlegt evenals het attest van inburgering van mevrouw, haar resultaat van de cursus maatschappelijke oriëntatie, verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen van mevrouw, een inschrijvingsbewijs bij de VDAB van mevrouw, de Pakistaanse diploma's van mevrouw, een inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen mijnheer, een attest van aanmelding bij het onthaalbureau van mijnheer, het inburgeringscontract van mijnheer, een addendum bij het inburgeringscontract van mijnheer, een attest van werkbereidheid van mijnheer, een arbeidsovereenkomst bepaalde duur van mijnheer, één loonfiche en een verklaring van zijn werkgever) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)"

1.3. Op 3 juni 2020 werd aan eerste verzoeker eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: A. Z.

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

1.4. Op diezelfde datum werd ook aan tweede verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de derde besteden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw:

Naam, voornaam: Z.H.

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

A.I., geboren op 23.07.2018, nationaliteit: Pakistan

A.S., geboren op 26.06.2016, nationaliteit: Pakistan

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren twee middelen aan, die zij uiteenzetten als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verzoekers begrijpen niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wensen te reageren op de bestreden beslissingen.

1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekers wensen op te merken dat de beslissingen van verwerende partij getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissingen schenden het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "

Dat de bestreden beslissingen getuigen van een onzorgvuldig onderzoek! Verzoekers hebben m.b.v. een begeleidend schrijven verschillende verslagen m.b.t hun dochter S. overgemaakt. Hieruit blijkt dat zij lijdt aan ASS, zij vertoont een vertraagde psychomotorische ontwikkeling. Zonder enig onderzoek, werd hieruit afgeleid dat verzoekers niet de nodige behandeling of begeleiding hebben opgestart voor hun dochter. I.t.t. wat verwerende partij opneemt in zijn beslissing, hebben verzoekers wel degelijk begeleiding opgestart via VZW M.

Er wordt verwezen naar het feit dat verzoekster niet wilde ingaan op de thuisbegeleiding.

Voor verzoekers is het niet evident om al deze instanties aan te spreken om de nodige hulp te vragen of te krijgen. In Pakistan worden mensen met 'mentale problemen' vaak gestigmatiseerd, ontvangen niet de nodige hulp en worden zelfs gediscrimineerd. Vaak worden deze personen door hun familie opgesloten of in huis gehouden zodat deze personen hiermee niet moeten leven in de buitenwereld.

Verzoekers hebben getracht hun aanvraag te actualiseren, wat zij ook deden in juli 2019.

Men had bij twijfel, bijkomend onderzoek kunnen verrichten of hierover meer informatie vragen aan verzoekers, doch dit deed men niet.

Bovendien zijn verzoekers ook financieel afhankelijk van derden, m.n. de broer van verzoeker, die over de Belgische nationaliteit beschikt. Ook hij vindt het belangrijk dat zijn nichtje de nodige zorgen krijgt, die in het Westen te verkrijgen zijn.

Hiermee wordt dan ook de bijzondere afhankelijkheidsband aangetoond. Zijn broer staat mee in voor de zorg die zijn nichtje(kind verzoekers) nodig heeft en zorgt ervoor dat deze begeleiding voor haar ook werd opgestart.

Tevens werd in de regularisatieaanvraag van verzoekers de schending van art. 3 van het EVRM aangehaald. Deze werd niet onderzocht niet naar aanleiding van de diagnose van S. noch naar aanleiding van de problemen waarvoor verzoekers oorspronkelijk hun land hebben verlaten. De kinderen zijn beiden in België geboren. Bovendien lijdt de oudste dochter aan ASS. Hierdoor zal dit gezin met een stigma dienen te leven in Pakistan.

Autisme wordt in Pakistan allesbehalve 'met open armen' onthaald. In Pakistan is er nog onvoldoende kennis en worden personen die lijden aan Autisme vaak gestigmatiseerd, uitgesloten en gediscrimineerd.

Tevens bestaan er geen gespecialiseerde scholen waar S. naar toe zou kunnen gaan, iets wat in België wel kan.

Deze behandelingen zijn sowieso beperkt beschikbaar en helemaal niet toegankelijk voor dit gezin. Dit gebeurt enkel in geprivatiseerde ziekenhuizen in de grootsteden van Pakistan. Het pijnpunt is dat Autisme niet aanzien wordt als een 'handicap', waardoor zij niet in aanmerking komen voor de nodige verzekeringen.

Een privaat ziekenhuis is voor dit gezin dan ook onbetaalbaar, zeker gezien zij in het buitenland geen familie of vrienden meer hebben waarop zij kunnen terugvallen, zij het tijdelijk.

Dit alles werd door verwerende partij niet naar behoren onderzocht. Men was op de hoogte van de diagnose van S. en de nodige behandelingen die zij nodig heeft om hiermee te kunnen omgaan.

Om dit als dusdanig naast zich neer te leggen en dit niet naar behoren te onderzoeken is dan ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers haalden in hun aanvraag immers aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in hun land van herkomst diende te onderzoeken en dit onderzoek ook aandacht moest hebben voor de persoonlijke situatie van verzoekers. In Pakistan worden personen met een handicap gestigmatiseerd door de gemeenschap. Het feit dat hun dochter S. lijdt aan Autisme spectrum boezemt verzoekers dan ook angst in. Dit werd door verzoekers aangehaald in hun aanvraag tot regularisatie, doch dit werd verder niet onderzocht. Dat dit allerminst zorgvuldig is van verwerende partij.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men beslist tevens op 03.06.2020 ook tot een bevel om het grondgebied te verlaten en aldus dient men een onderzoek te verrichten en op basis van de actuele situatie te beoordelen of zij al dan niet kunnen terugkeren zonder enig gevaar te lopen.

Er is geen actueel onderzoek in het land van herkomst in hoofde van verzoekers gevoerd!

Door dit niet te doen of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is, schendt verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM immers geschonden worden. Niet alleen is er sprake van erbarmelijke omstandigheden in Pakistan zeker na de COVID-19 epidemie, maar tevens zal hun dochter S. (lijdend aan ASS) dienen mee af te reizen naar een land waar zij nooit verbleven heeft, terwijl stabiliteit voor een autistisch kind net zo van belang is. Hier werd geen of onvoldoende rekening mee gehouden en geen enkel onderzoek naar gevoerd hoewel dit een enorme impact zal hebben zowel op haar leven als dat van het ganse gezin en zullen zij niet de nodige behandeling en opvolging bekomen.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf (Arrest Kirkwood (19479.83), 12 maart 1984).

Verzoekers hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM (infra). Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Verzoekers zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegden verzoekers de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat hun aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkenen om naar hun land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Pakistan om daar een regularisatieaanvraag in te dienen. Zij hebben in België hun leven opgebouwd en werden in België tot 2 maal toe ouder. S., de oudste dochter loopt hier, sinds haar kleutertijd school in het Nederlands. Ook het jongste kind I. werd in mei 2020 ingeschreven in het kleuteronderwijs en zal er weldra ook van start gaan.

De reis naar Pakistan, een land waar beide kinderen nooit hebben verbleven, zal voor hen nefaste gevolgen hebben. Ook werd bij S. ASS vastgesteld. Stabiliteit is van het hoogste belang in haar leven, wat een terugkeer naar Pakistan niet zal kunnen bieden. Zij zal uit haar vertrouwde omgeving (begeleiding, school, familie) gehaald worden om naar een land af te reizen waar zij nooit heeft verbleven, waar alles en iedereen nieuw is en de noodzakelijke begeleiding ontoereikend of helemaal niet beschikbaar is.

Verzoekers verblijven hier intussen 9 jaar en hebben zich geheel aangepast aan de Belgische waarden en normen. Het enige wat zij willen is dat hun kinderen met deze waarden en normen verder kunnen opgroeien en dat zij hun school hier kunnen afmaken. Hetgeen voor personen die lijden aan autisme in Pakistan niet vanzelfsprekend is gelet op de ernstige discriminatie (infra).

Zij hebben niets of niemand in Pakistan, een land waar verzoekers al zeer lange tijd niet meer geweest zijn en waar de kinderen nooit hebben verbleven, gelet op hun geboorte in België. Zij hebben geen enkel sociaal opvangnet waarop zij kunnen terugvallen indien zij dienen terug te keren naar Pakistan. Niemand kan hen daar ondersteunen of helpen.

Zij wensen dan ook op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoekers hun verblijf en hun integratie verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekers en hun kinderen bevinden zich immers in België! Uiteraard dient ook het feit dat beide kinderen hier geboren zijn en enkel en alleen in onze maatschappij hebben geleefd, als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Het oudste kind heeft hier al meerdere jaren en enkel en uitsluitend in onze taal school gelopen (infra).

"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland inroepen.

Voorbeelden van omstandigheden in België:

• je kind zou een school- of academiejaar verliezen "

Bovendien werd ASS vastgesteld waardoor zij buitengewoon onderwijs nodig zal hebben en de nodige begeleiding en behandeling. Het is niet zorgvuldig van verwerende partij om hier zomaar aan voorbij te gaan en geen belang aan te hechten.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in hun bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn!

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure*
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM*
- Administratieve onmogelijkheid*
- Medische elementen*
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden*
(Eigen markering)

Dat verzoekers wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Zij kunnen toch niet terugkeren naar Pakistan om aan te tonen dat zij in Pakistan in een mensonwaardige situatie terecht komen. Ook zijn de lokale bevolking en de autoriteiten zeer laks ten aanzien van personen met een handicap.

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Deze beslissingen schenden de motiveringsverplichting

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekers de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekers niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekers kunnen op geen enkele manier uit de beslissingen afleiden waarom hun langdurig verblijf, werkbereidheid en hun integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en/of bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie van hun verblijf.

Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name dat er sprake zou zijn van een langdurig verblijf dat mijnheer hier al een decennium zou verblijven, dat mevrouw hier al drie jaar zou verblijven, dat zij zeer goed geïntegreerd zijn, dat zij onze taal geleerd zouden hebben, dat zij er alles aan zouden doen om zich volkomen in onze samenleving te integreren, dat zij duurzaam verankerd zouden zijn in onze maatschappij, dat zij volledig ingeburgerd zouden zijn, dat zij werkbereid zouden zijn, dat hun motivatie zeer groot zou zijn, dat zij op eigen benen zouden willen staan, dat zij in hun eigen onderhoud zouden willen voorzien, dat zij niet afhankelijk zouden willen zijn van de staat, dat mijnheer een arbeidsverleden in België zou hebben, dat mevrouw haar Pakistaanse diploma's voorlegt, dat zij hier een grote vriendenkring opgebouwd zouden hebben, dat zij zich wel degelijk zouden aanpassen aan onze levenswijze, dat zij zich volledig zouden integreren, dat zij veel moeite zouden doen, dat zij rust en stabiliteit gevonden zouden hebben, dat mijnheer zijn arbeidskaart C voorlegt evenals het attest van inburgering van mevrouw, haar resultaat van de cursus maatschappelijke oriëntatie, verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen van mevrouw, een inschrijvingsbewijs bij de VDAB van mevrouw, de Pakistaanse diploma's van mevrouw, een inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen mijnheer, een attest van aanmelding bij het onthaalbureau van mijnheer, het inburgeringscontract van mijnheer, een addendum bij het inburgeringscontract van mijnheer, een attest van werkbereidheid van mijnheer, een arbeidsovereenkomst bepaalde duur van mijnheer, één loonfiche en een verklaring van zijn werkgever) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Dat de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen!

Zij motiveren ook niet waarom dit geen reden tot verblijf kan zijn voor verzoekers.

Waarom kan dit niet?! De opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting!

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou betekenen dat er een extra voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd waarvan geenszins sprake is! Dit betekent dan ook een interpretatie contra legem.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht schendt.

Het is in het belang van alle partijen om verzoekers op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar zij recht op hebben, zodat zij kunnen werken en bijdragen in de maatschappij, wat zij zelf ook alleen maar wensen. Tevens is het voortzetten van de scholing van de kinderen, hier in België ook zeer belangrijk gezien de scholingsmogelijkheden in Pakistan beduidend minder, soms onmogelijk zijn temeer daar de kinderen nog nooit in Pakistan heeft verbleven en het oudste kind ook lijdt aan ASS.

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis in dienden teneinde geregulariseerd te worden.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoekers verblijven al geruime tijd in België! Dat zij dan ook onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, zij hebben hier immers een leven in veiligheid opgebouwd! Dat voor de kinderen België het land van herkomst is gezien zij nog nooit elders verbleven hebben.

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissingen van verwerende partij aldus gebreken vertonen door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Deze beslissingen schenden het redelijkheidsbeginsel

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Het oudste kind van verzoekers loopt school in België. Zij werd hier geboren en groeit op volgens de Belgische waarden en normen. Bovendien werd S. gediagnostiseerd met ASS. Hiervoor krijgt zij ook de nodige begeleiding en behandeling. Het feit dat zij schoolgaand is en bij een weigering van een regularisatie een schooljaar dreigt te verliezen, betekent dat er sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien zal S. in Pakistan geen buitengewoon onderwijs kunnen volgen, als zij er al school zal kunnen lopen. Personen die lijden aan een mentale handicap worden vaak gestigmatiseerd waardoor schoollopen onmogelijk is.

Het argument van verwerende partij dat zij ook school kan lopen in Pakistan is in dat kader absoluut onredelijk! Het belang van het kind wordt wel degelijk geschaad. Er wordt geen rekening gehouden met haar Autisme, nochtans zijn de medische attesten hierover duidelijk. Het is onredelijk van verwerende partij om te verwachten dat het kind zomaar naar Pakistan kan gaan om daar naar school te gaan en aldus weggetrokken wordt uit haar vertrouwde omgeving, om dan een regularisatie aan te vragen in het land van herkomst. Des te meer omdat S. stabiliteit en haar vertrouwde omgeving nodig heeft omwille van ASS.

Dat de situatie van verzoekers en hun kinderen wel degelijk van die aard is dat minstens een (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk is. De schoolplicht en ook het schooltraject dat het kind hier reeds heeft afgelegd dienen hierbij zeker in aanmerking te worden genomen.

Bovendien is het ook niet redelijk van verwerende partij om te verwachten van verzoekers dat hun dochter een schooljaar verliest om op die manier een aanvraag te doen bij de bevoegde autoriteiten in het land van herkomst. Het kind is niet vertrouwd met het Pakistaans schrift en zal een ernstige leerachterstand ontwikkelen die haar niet ten goede komt. Zij beschikt momenteel al over een motorische achterstand. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit geen schending van het belang van het kind zou zijn.

Dat het voor zich spreekt dat dit niet vanzelfsprekend is voor verzoekers met 2 minderjarige kinderen, waarvan één lijdt aan autisme, om deze reizen te ondernemen en dat dit bovendien ook in alle redelijkheid niet van verzoekers verwacht kan worden!

Dat er wel degelijk een geheel van omstandigheden zijn die een aanvraag in België mogelijk maken en dat de buitengewone omstandigheden door verzoekers werden aangetoond, doch door verwerende partij niet in overweging werden genomen.

Verwerende partij beschikt inderdaad over een beoordelingsmarge met betrekking tot het nemen van een beslissing, doch het is onredelijk om met het geheel der omstandigheden in onderhavig dossier geen rekening te houden.

Tweede middel: schending van artikel 3 EVRM - verbod op foltering en mensonterende behandelingen

Indien verzoekers terug dienen te keren naar hun land van herkomst, zal artikel 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Verzoekers, ouders van 2 kinderen waarvan één lijdt aan autisme, hebben reeds jaren geleden hun land van herkomst verlaten. Zij hebben geen enkel opvangnetwerk op wie zij kunnen terugvallen om hen te ondersteunen bij een eventuele terugkeer en dit zonder enig onderzoek te voeren naar de actuele en reële situatie in het land van herkomst. Men neemt de diagnose van S. niet in overweging bij het nemen van deze beslissing. Nergens wordt nagegaan of het voor S. mogelijk is om de reis naar Pakistan te maken. Zij lijdt nl. aan autisme waarvoor zij stabiliteit en haar vertrouwde omgeving nodig heeft. Pakistan is niet een vertrouwde omgeving voor haar, doch hier werd geen onderzoek naar gedaan.

Ook werd niet nagegaan of de nodige begeleiding beschikbaar en toegankelijk is voor verzoekers in Pakistan, nochtans was verwerende partij op de hoogte van het feit dat deze nodig zijn.

Verzoekers zullen in een situatie van extreme armoede terechtkomen. Hoe kunnen zij na dergelijk lange periode van afwezigheid onmiddellijk de draad terug opnemen in een land waar hun dochter, als autist, gestigmatiseerd en gediscrimineerd zal worden.

Ook voor de kinderen van verzoekers zal dit nefaste gevolgen met zich meebrengen. Zij zullen geen rechten genieten! Bovendien zal S. als autist dienen af te reizen naar Pakistan, waar zij niet de nodige zorg, begeleiding noch scholing zal kunnen ontvangen, wat zij wel kan in België. Dat verwerende partij hiermee geen enkele rekening heeft willen houden.

Dat men een actueel onderzoek diende te voeren naar de situatie in het land van herkomst en dat men deze elementen wel degelijk in overweging had dienen te nemen.

Dat de beslissing wel degelijk een schending inhoudt van artikel 3 EVRM!

Zij hebben geen enkel opvangnetwerk en kunnen nergens terecht voor hulp of steun. Dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België rechtvaardigt en dat een weigering van regularisatie wel degelijk een schending zou betekenen van artikel 3 EVRM.

Derde middel: schending van artikel 8 EVRM - recht op eerbiediging van het privé - en gezinsleven - belang van het kind - schoolgaand kind

De terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoekers kwamen jaren geleden naar België en bouwden hier een leven uit. Ze werden ouders van 2 kinderen die hier geboren zijn en waarvan de oudste schoolloopt. Bovendien werd S., zoals reeds meegedeeld, gediagnostiseerd met ASS. Het oudste kind is erg vertrouwd met haar omgeving in België, wat van belang is voor een kind lijdend aan autisme en haar belangen zijn integraal hier gesitueerd.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoekers en hun kinderen dient gerespecteerd te worden.

Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maken. Dat verwerende partij hierover anders heeft geoordeeld is compleet onterecht!

Verzoekers hun belangen zijn volledig in België te situeren en zij bouwden hier een privéleven op waarbij verzoekers zich intens wist te integreren. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving.

Bovendien verblijft de broer van verzoeker in België en beschikt hij over de Belgische nationaliteit. Hij staat mee in voor de zorg en behandeling van zijn nichtje S.. Verzoekers zijn deels financieel afhankelijk aan hem.

Hiermee wordt dan ook de bijzondere afhankelijkheidsband aangetoond. Zijn broer staat mee in voor de zorg die zijn nichtje nodig heeft en zorgt ervoor dat deze begeleiding voor haar ook werd opgestart.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

De belangen van een kind dienen steeds vooropgezet te worden!

Beide kinderen werden in België geboren en hebben steeds sinds hun geboorte in België gewoond. De oudste dochter loopt hier school. De jongste zoon werd ondertussen ook ingeschreven in het kleuteronderwijs. Alle belangen van beide kinderen zijn duidelijk hier in België gesitueerd. Bovendien kennen zij het land van herkomst van hun ouders niet. Zij zijn er nog nooit geweest en hebben steeds met hun ouders ononderbroken in België verbleven.

Het is in het belang van de kinderen dat zij samen met hun vader en moeder (verzoekers) in België kunnen blijven en hun school hier de komende jaren kunnen afmaken. Het sociale en culturele leven van de kinderen zijn geheel in België te situeren.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it."

(Eigen markering)

De kinderen zijn diepgeworteld in België en hebben geen banden met Pakistan.

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

De cruciale ontwikkeling van kinderen speelt zich af gedurende de eerste zes levensjaren. Bovendien werd S. gediagnostiseerd met ASS, waarvoor een vertrouwde omgeving van cruciaal belang is. Beide kinderen zijn in België sinds hun geboorte. Een ontworteling is hoe dan ook niet in het belang van het kind aangezien zij sterk vertrouwd zijn met de omgeving hier in België.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

(Eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. De Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

Het is in het belang van de minderjarige kinderen dat ze allen in België kunnen blijven omdat een terugkeer naar het land van herkomst/afreis naar Pakistan rechtstreeks manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor de minderjarigen en aldus dient hun verblijf te worden geregulariseerd!

Schoolgaand kind

Verzoekers hun oudste kind loopt haar ganse leven al school in België (in de Nederlandse taal). Zij komen dan ook in aanmerking voor regularisatie op basis van schoolgaande kinderen, de aanvraag diende dan ook in de gegrondheid behandeld te worden.

Bovendien werd bij S. ASS vastgesteld en heeft reeds een achterstand t.o.v. leeftijdsgenoten.

Het feit dat het kind van verzoekers hier schoolgaand is, is een buitengewone omstandigheid. Immers, het kind kan moeilijk de school verlaten om terug te keren naar Pakistan, om aldaar een aanvraag in te dienen?!

De enige oplossing is een regularisatie van hun verblijf!

Het kind heeft immers recht op onderwijs! Het kind groeit in België op met onze normen en waarden. Hier wordt gewoon met de toekomst van het kind gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord.

Hoe moet het kind terugkeren naar een land waar men niets kent?

Tevens werd het jongste kind ingeschreven in het kleuteronderwijs en zal er ook spoedig starten.

Ook het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind garandeert het recht op onderwijs.

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau.

De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

Het is geheel tegen het belang van het kind dat verwerende partij stelt dat verzoekers met hun kinderen (tijdelijk) kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar een aanvraag tot regularisatie in te stellen. Niet alleen zal het oudste kind een schooljaar verliezen en zal zij hierdoor een ernstige leerachterstand ontwikkelen, groter dan de bestaande en mogelijks onomkeerbaar. Verder zal zij weggerukt worden uit haar vertrouwde omgeving, iets wat nodig is voor personen met ASS.

Tevens kent zij het Pakistaans schrift niet. De begeleiding die momenteel is gestart, gebeurt allemaal in het Nederlands. Ook dit heeft nefaste gevolgen voor S.

Uw Raad deed hierover, in een gelijkaardige zaak, reeds uitspraak. Het gezin verblijft al vele jaren in België, de kinderen zijn niet in Pakistan geboren en zijn er nog nooit geweest. Pakistan heeft een compleet ander schrift dewelke het kind niet kent. Wanneer verzoekers gedwongen zou worden om de

9bis-aanvraag in het land van herkomst, zijnde Pakistan in te dienen, zou het kind daar gedurende een onbepaalde tijd naar school moeten gaan, een school dat niet aangepast is voor de noden van een autistisch kind. Het feit dat zij het Pakistaans schrift niet kent, laat dit niet toe. Dit vormt volgens de RvV een buitengewone omstandigheid om de 9bis- aanvraag in België in te dienen.

Dat de bestreden beslissing aldus onterecht geoordeeld heeft dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden. Dat er wel degelijk een veelheid aan elementen in dit dossier aanwezig zijn die maken dat de aanvraag ontvankelijk én gegrond is. Dat verzoekers dan ook vragen om de beslissing te willen vernietigen.

IV. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Middelen: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, schending van het EVRM

Verzoekers kregen een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de minister onterecht genomen werden.

De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 en 8 van het EVRM, rechten van het kind en de scholingsmogelijkheden indien verzoekers dienen terug te keren naar Pakistan.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in haar geheel te onderzoeken!

2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekers wensen op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissingen schenden het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "

Dat de bestreden beslissingen getuigen van een onzorgvuldig onderzoek! Verzoekers hebben m.b.v. een begeleidend schrijven verschillende verslagen m.b.t hun dochter S. overgemaakt. Hieruit blijkt dat zij lijdt aan ASS, zij vertoont een vertraagde psychomotorische ontwikkeling. Zonder enig onderzoek, werd hieruit afgeleid dat verzoekers niet de nodige behandeling of begeleiding hebben opgestart voor hun dochter. I.t.t. wat verwerende partij opneemt in zijn beslissing, hebben verzoekers wel degelijk begeleiding opgestart via VZW M.

Er wordt verwezen naar het feit dat verzoekster niet wilde ingaan op de thuisbegeleiding.

Voor verzoekers is het niet evident om al deze instanties aan te spreken om de nodige hulp te vragen of te krijgen. In Pakistan worden mensen met 'mentale problemen' vaak gestigmatiseerd, ontvangen niet de nodige hulp en worden zelfs gediscrimineerd. Vaak worden deze personen door hun familie opgesloten of in huis gehouden zodat deze personen hiermee niet moeten leven in de buitenwereld.

Verzoekers hebben getracht hun aanvraag te actualiseren, wat zij ook deden in juli 2019.

Men had bij twijfel, bijkomend onderzoek kunnen verrichten of hierover meer informatie vragen aan verzoekers, doch dit deed men niet.

Bovendien zijn verzoekers ook financieel afhankelijk van derden, m.n. de broer van verzoeker, die over de Belgische nationaliteit beschikt. Ook hij vindt het belangrijk dat zijn nichtje de nodige zorgen krijgt, die in het Westen te verkrijgen zijn.

Hiermee wordt dan ook de bijzondere afhankelijkheidsband aangetoond. Zijn broer staat mee in voor de zorg die zijn nichtje(kind verzoekers) nodig heeft en zorgt ervoor dat deze begeleiding voor haar ook werd opgestart.

Tevens werd in de regularisatieaanvraag van verzoekers de schending van art. 3 van het EVRM aangehaald. Deze werd niet onderzocht niet naar aanleiding van de diagnose van S., noch naar aanleiding van de problemen waarvoor verzoekers oorspronkelijk hun land hebben verlaten. De kinderen zijn beiden in België geboren. Bovendien lijdt de oudste dochter aan ASS. Hierdoor zal dit gezin met een stigma dienen te leven in Pakistan.

Autisme wordt in Pakistan allesbehalve 'met open armen' onthaald. In Pakistan is er nog onvoldoende kennis en worden personen die lijden aan Autisme vaak gestigmatiseerd, uitgesloten en gediscrimineerd.

Tevens bestaan er geen gespecialiseerde scholen waar S. naar toe zou kunnen gaan, iets wat in België wel kan.

Deze behandelingen zijn sowieso beperkt beschikbaar en helemaal niet toegankelijk voor dit gezin. Dit gebeurt enkel in geprivatiseerde ziekenhuizen in de grootsteden van Pakistan. Het pijnpunt is dat Autisme niet aanzien wordt als een 'handicap', waardoor zij niet in aanmerking komen voor de nodige verzekeringen.

Een privaat ziekenhuis is voor dit gezin dan ook onbetaalbaar, zeker gezien zij in het buitenland geen familie of vrienden meer hebben waarop zij kunnen terugvallen, zij het tijdelijk.

Dit alles werd door verwerende partij niet naar behoren onderzocht. Men was op de hoogte van de diagnose van S. en de nodige behandelingen die zij nodig heeft om hiermee te kunnen omgaan.

Om dit als dusdanig naast zich neer te leggen en dit niet naar behoren te onderzoeken is dan ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers haalden in hun aanvraag immers aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in hun land van herkomst diende te onderzoeken en dit onderzoek ook aandacht moest hebben voor de persoonlijke situatie van verzoekers. In Pakistan worden personen met een handicap gestigmatiseerd door de gemeenschap. Het feit dat hun dochter S. lijdt aan Autisme spectrum boezemt verzoekers dan ook angst in. Dit werd door verzoekers aangehaald in hun aanvraag tot regularisatie, doch dit werd verder niet onderzocht. Dat dit allerm minst zorgvuldig is van verwerende partij.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men beslist tevens op 03.06.2020 ook tot een bevel om het grondgebied te verlaten en aldus dient men een onderzoek te verrichten en op basis van de actuele situatie te beoordelen of zij al dan niet kunnen terugkeren zonder enig gevaar te lopen.

Er is geen actueel onderzoek in het land van herkomst in hoofde van verzoekers gevoerd!

Door dit niet te doen of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is, schendt verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM immers geschonden worden. Niet alleen is er sprake van erbarmelijke omstandigheden in Pakistan zeker na de COVID-19

epidemie, maar tevens zal hun dochter S. (lijdend aan ASS) dienen mee af te reizen naar een land waar zij nooit verbleven heeft, terwijl stabiliteit voor een autistisch kind net zo van belang is. Hier werd geen of onvoldoende rekening mee gehouden en geen enkel onderzoek naar gevoerd hoewel dit een enorme impact zal hebben zowel op haar leven als dat van het ganse gezin en zullen zij niet de nodige behandeling en opvolging bekomen.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf (Arrest Kirkwood (19479.83), 12 maart 1984).

Verzoekers hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM (infra). Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Verzoekers zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegden verzoekers de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat hun aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkenen om naar hun land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Pakistan om daar een regularisatieaanvraag in te dienen. Zij hebben in België hun leven opgebouwd en werden in België tot 2 maal toe ouder. S., de oudste dochter loopt hier, sinds haar kleutertijd school in het Nederlands. Ook het jongste kind I. werd in mei 2020 ingeschreven in het kleuteronderwijs en zal er weldra ook van start gaan.

De reis naar Pakistan, een land waar beide kinderen nooit hebben verbleven, zal voor hen nefaste gevolgen hebben. Ook werd bij S. ASS vastgesteld. Stabiliteit is van het hoogste belang in haar leven, wat een terugkeer naar Pakistan niet zal kunnen bieden. Zij zal uit haar vertrouwde omgeving (begeleiding, school, familie) gehaald worden om naar een land af te reizen waar zij nooit heeft verbleven, waar alles en iedereen nieuw is en de noodzakelijke begeleiding ontoereikend of helemaal niet beschikbaar is.

Verzoekers verblijven hier intussen 9 jaar en hebben zich geheel aangepast aan de Belgische waarden en normen. Het enige wat zij willen is dat hun kinderen met deze waarden en normen verder kunnen opgroeien en dat zij hun school hier kunnen afmaken. Hetgeen voor personen die lijden aan autisme in Pakistan niet vanzelfsprekend is gelet op de ernstige discriminatie (infra).

Zij hebben niets of niemand in Pakistan, een land waar verzoekers al zeer lange tijd niet meer geweest zijn en waar de kinderen nooit hebben verbleven, gelet op hun geboorte in België. Zij hebben geen enkel sociaal opvangnet waarop zij kunnen terugvallen indien zij dienen terug te keren naar Pakistan. Niemand kan hen daar ondersteunen of helpen.

Zij wensen dan ook op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoekers hun verblijf en hun integratie verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekers en hun kinderen bevinden zich immers in België! Uiteraard dient ook het feit dat beide kinderen hier geboren zijn en enkel en alleen in onze maatschappij hebben geleefd, als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Het oudste kind heeft hier al meerdere jaren en enkel en uitsluitend in onze taal school gelopen (infra).

"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland inroepen.

Voorbeelden van omstandigheden in België:

• je kind zou een school- of academiejaar verliezen"

Bovendien werd ASS vastgesteld waardoor zij buitengewoon onderwijs nodig zal hebben en de nodige begeleiding en behandeling. Het is niet zorgvuldig van verwerende partij om hier zomaar aan voorbij te gaan en geen belang aan te hechten.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in hun bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn!

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure*
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM*
- Administratieve onmogelijkheid*
- Medische elementen*
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden*
(Eigen markering)

Dat verzoekers wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Zij kunnen toch niet terugkeren naar Pakistan om aan te tonen dat zij in Pakistan in een mensonwaardige situatie terecht komen. Ook zijn de lokale bevolking en de autoriteiten zeer laks ten aanzien van personen met een handicap.

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Deze beslissingen schenden de motiveringsverplichting

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit zuil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekers de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekers niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekers kunnen op geen enkele manier uit de beslissingen afleiden waarom hun langdurig verblijf, werkbereidheid en hun integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en/of bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie van hun verblijf.

Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name dat er sprake zou zijn van een langdurig verblijf dat mijnheer hier al een decennium zou verblijven, dat mevrouw hier al drie jaar zou verblijven, dat zij zeer goed geïntegreerd zijn, dat zij onze taal geleerd zouden hebben, dat zij er alles aan zouden doen om zich volkomen in onze samenleving te integreren, dat zij duurzaam verankerd zouden zijn in onze maatschappij, dat zij volledig ingeburgerd zouden zijn, dat zij werkbereid zouden zijn, dat hun motivatie zeer groot zou zijn, dat zij op eigen benen zouden willen staan, dat zij in hun eigen onderhoud zouden willen voorzien, dat zij niet afhankelijk zouden willen zijn van de staat, dat mijnheer een arbeidsverleden in België zou hebben, dat mevrouw haar Pakistaanse diploma's voorlegt, dat zij hier een grote vriendenkring opgebouwd zouden hebben, dat zij zich zoel degelijk zouden aanpassen aan onze levenswijze, dat zij zich volledig zouden integreren, dat zij veel moeite zouden doen, dat zij rust en stabiliteit gevonden zouden hebben, dat mijnheer zijn arbeidskaart C voorlegt evenals het attest van inburgering van mevrouw, haar resultaat van de cursus maatschappelijke oriëntatie, verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen van mevrouw, een inschrijvingsbewijs bij de VDAB van mevrouw, de Pakistaanse diploma's van mevrouw, een inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen mijnheer, een attest van aanmelding bij het onthaalbureau van mijnheer, het inburgeringscontract van mijnheer, een addendum bij het inburgeringscontract van mijnheer, een attest van werkbereidheid van mijnheer, een arbeidsovereenkomst bepaalde duur van mijnheer, één loonfiche en een verklaring van zijn werkgever) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Dat de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen!

Zij motiveren ook niet waarom dit geen reden tot verblijf kan zijn voor verzoekers.

Waarom kan dit niet?! De opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting!

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou betekenen dat er een extra voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd waarvan geenszins sprake is! Dit betekent dan ook een interpretatie contra legem.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen omstandigheid kan vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht schendt.

Het is in het belang van alle partijen om verzoekers op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar zij recht op hebben, zodat zij kunnen werken en bijdragen in de maatschappij, wat zij zelf ook alleen maar wensen. Tevens is het voortzetten van de scholing van de kinderen, hier in België ook zeer belangrijk gezien de scholingsmogelijkheden in Pakistan beduidend minder, soms onmogelijk zijn temeer daar de kinderen nog nooit in Pakistan heeft verbleven en het oudste kind ook lijdt aan ASS.

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis in dienden teneinde geregulariseerd te worden.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoekers verblijven al geruime tijd in België! Dat zij dan ook onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, zij hebben hier immers een leven in veiligheid opgebouwd! Dat voor de kinderen België het land van herkomst is gezien zij nog nooit elders verbleven hebben.

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissingen van verwerende partij aldus gebreken vertonen door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Deze beslissingen schenden het redelijkheidsbeginsel

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Het oudste kind van verzoekers loopt school in België. Zij werd hier geboren en groeit op volgens de Belgische waarden en normen. Bovendien werd S. gediagnostiseerd met ASS. Hiervoor krijgt zij ook de nodige begeleiding en behandeling. Het feit dat zij schoolgaand is en bij een weigering van een regularisatie een schooljaar dreigt te verliezen, betekent dat er sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien zal S. in Pakistan geen buitengewoon onderwijs kunnen volgen, als zij er al school zal kunnen lopen. Personen die lijden aan een mentale handicap worden vaak gestigmatiseerd waardoor schoollopen onmogelijk is.

Het argument van verwerende partij dat zij ook school kan lopen in Pakistan is in dat kader absoluut onredelijk! Het belang van het kind wordt wel degelijk geschaad. Er wordt geen rekening gehouden met haar Autisme, nochtans zijn de medische attesten hierover duidelijk. Het is onredelijk van verwerende partij om te verwachten dat het kind zomaar naar Pakistan kan gaan om daar naar school te gaan en aldus weggetrokken wordt uit haar vertrouwde omgeving, om dan een regularisatie aan te vragen in het land van herkomst. Des te meer omdat S. stabiliteit en haar vertrouwde omgeving nodig heeft omwille van ASS.

Dat de situatie van verzoekers en hun kinderen wel degelijk van die aard is dat minstens een (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk is. De schoolplicht en ook het schooltraject dat het kind hier reeds heeft afgelegd dienen hierbij zeker in aanmerking te worden genomen.

Bovendien is het ook niet redelijk van verwerende partij om te verwachten van verzoekers dat hun dochter een schooljaar verliest om op die manier een aanvraag te doen bij de bevoegde autoriteiten in het land van herkomst. Het kind is niet vertrouwd met het Pakistaans schrift en zal een ernstige leerachterstand ontwikkelen die haar niet ten goede komt. Zij beschikt momenteel al over een motorische achterstand. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit geen schending van het belang van het kind zou zijn.

Dat het voor zich spreekt dat dit niet vanzelfsprekend is voor verzoekers met 2 minderjarige kinderen, waarvan één lijdt aan autisme, om deze reizen te ondernemen en dat dit bovendien ook in alle redelijkheid niet van verzoekers verwacht kan worden!

Dat er wel degelijk een geheel van omstandigheden zijn die een aanvraag in België mogelijk maken en dat de buitengewone omstandigheden door verzoekers werden aangetoond, doch door verwerende partij niet in overweging werden genomen.

Verwerende partij beschikt inderdaad over een beoordelingsmarge met betrekking tot het nemen van een beslissing, doch het is onredelijk om met het geheel der omstandigheden in onderhavig dossier geen rekening te houden.

Tweede middel: schending van artikel 3 EVRM - verbod op foltering en mensonterende behandelingen

Indien verzoekers terug dienen te keren naar hun land van herkomst, zal artikel 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Verzoekers, ouders van 2 kinderen waarvan één lijdt aan autisme, hebben reeds jaren geleden hun land van herkomst verlaten. Zij hebben geen enkel opvangnetwerk op wie zij kunnen terugvallen om hen te ondersteunen bij een eventuele terugkeer en dit zonder enig onderzoek te voeren naar de actuele en reële situatie in het land van herkomst. Men neemt de diagnose van S. niet in overweging bij het nemen van deze beslissing. Nergens wordt nagegaan of het voor S. mogelijk is om de reis naar Pakistan te maken. Zij lijdt nl. aan autisme waarvoor zij stabiliteit en haar vertrouwde omgeving nodig heeft. Pakistan is niet een vertrouwde omgeving voor haar, doch hier werd geen onderzoek naar gedaan.

Ook werd niet nagegaan of de nodige begeleiding beschikbaar en toegankelijk is voor verzoekers in Pakistan, nochtans was verwerende partij op de hoogte van het feit dat deze nodig zijn.

Verzoekers zullen in een situatie van extreme armoede terechtkomen. Hoe kunnen zij na dergelijk lange periode van afwezigheid onmiddellijk de draad terug opnemen in een land waar hun dochter, als autist, gestigmatiseerd en gediscrimineerd zal worden.

Ook voor de kinderen van verzoekers zal dit nefaste gevolgen met zich meebrengen. Zij zullen geen rechten genieten! Bovendien zal S. als autist dienen af te reizen naar Pakistan, waar zij niet de nodige zorg, begeleiding noch scholing zal kunnen ontvangen, wat zij wel kan in België. Dat verwerende partij hiermee geen enkele rekening heeft willen houden.

Dat men een actueel onderzoek diende te voeren naar de situatie in het land van herkomst en dat men deze elementen wel degelijk in overweging had dienen te nemen.

Dat de beslissing wel degelijk een schending inhoudt van artikel 3 EVRM!

Zij hebben geen enkel opvangnetwerk en kunnen nergens terecht voor hulp of steun. Dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België rechtvaardigt en dat een weigering van regularisatie wel degelijk een schending zou betekenen van artikel 3 EVRM.

Derde middel: schending van artikel 8 EVRM - recht op eerbiediging van het privé - en gezinsleven - belang van het kind - schoolgaand kind

De terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

" 1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land.¹⁵ Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven.¹⁶ Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM¹⁷ hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.¹⁸ De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.¹⁹ Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoekers kwamen jaren geleden naar België en bouwden hier een leven uit. Ze werden ouders van 2 kinderen die hier geboren zijn en waarvan de oudste schoolloopt. Bovendien werd S., zoals reeds meegedeeld, gediagnostiseerd met ASS. Het oudste kind is erg vertrouwd met haar omgeving in België, wat van belang is voor een kind lijdend aan autisme en haar belangen zijn integraal hier gesitueerd.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoekers en hun kinderen dient gerespecteerd te worden.

Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maken. Dat verwerende partij hierover anders heeft geoordeeld is compleet onterecht!

Verzoekers hun belangen zijn volledig in België te situeren en zij bouwden hier een privéleven op waarbij verzoekers zich intens wist te integreren. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving.

Bovendien verblijft de broer van verzoeker in België en beschikt hij over de Belgische nationaliteit. Hij staat mee in voor de zorg en behandeling van zijn nichtje S. Verzoekers zijn deels financieel afhankelijk aan hem.

Hiermee wordt dan ook de bijzondere afhankelijkheidsband aangetoond. Zijn broer staat mee in voor de zorg die zijn nichtje nodig heeft en zorgt ervoor dat deze begeleiding voor haar ook werd opgestart.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

De belangen van een kind dienen steeds vooropgezet te worden!

Beide kinderen werden in België geboren en hebben steeds sinds hun geboorte in België gewoond. De oudste dochter loopt hier school. De jongste zoon werd ondertussen ook ingeschreven in het kleuteronderwijs. Alle belangen van beide kinderen zijn duidelijk hier in België gesitueerd. Bovendien kennen zij het land van herkomst van hun ouders niet. Zij zijn er nog nooit geweest en hebben steeds met hun ouders ononderbroken in België verbleven.

Het is in het belang van de kinderen dat zij samen met hun vader en moeder (verzoekers) in België kunnen blijven en hun school hier de komende jaren kunnen afmaken. Het sociale en culturele leven van de kinderen zijn geheel in België te situeren.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it."

(Eigen markering)

De kinderen zijn diepgeworteld in België en hebben geen banden met Pakistan.

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

De cruciale ontwikkeling van kinderen speelt zich af gedurende de eerste zes levensjaren. Bovendien werd S. gediagnostiseerd met ASS, waarvoor een vertrouwde omgeving van cruciaal belang is. Beide kinderen zijn in België sinds hun geboorte. Een ontworteling is hoe dan ook niet in het belang van het kind aangezien zij sterk vertrouwd zijn met de omgeving hier in België.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

(Eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. De Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

Het is in het belang van de minderjarige kinderen dat ze allen in België kunnen blijven omdat een terugkeer naar het land van herkomst/afreis naar Pakistan rechtstreeks manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor de minderjarigen en aldus dient hun verblijf te worden geregulariseerd!

Schoolgaand kind

Verzoekers hun oudste kind loopt haar ganse leven al school in België (in de Nederlandse taal). Zij komen dan ook in aanmerking voor regularisatie op basis van schoolgaande kinderen, de aanvraag diende dan ook in de gegrondheid behandeld te worden.

Bovendien werd bij S. ASS vastgesteld en heeft reeds een achterstand t.o.v. leeftijdsgenoten.

Het feit dat het kind van verzoekers hier schoolgaand is, is een buitengewone omstandigheid. Immers, het kind kan moeilijk de school verlaten om terug te keren naar Pakistan, om aldaar een aanvraag in te dienen?!

De enige oplossing is een regularisatie van hun verblijf!

Het kind heeft immers recht op onderwijs! Het kind groeit in België op met onze normen en waarden. Hier wordt gewoon met de toekomst van het kind gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord.

Hoe moet het kind terugkeren naar een land waar men niets kent?

Tevens werd het jongste kind ingeschreven in het kleuteronderwijs en zal er ook spoedig starten.

Ook het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind garandeert het recht op onderwijs.

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau.

De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

Het is geheel tegen het belang van het kind dat verwerende partij stelt dat verzoekers met hun kinderen (tijdelijk) kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar een aanvraag tot regularisatie in te stellen. Niet alleen zal het oudste kind een schooljaar verliezen en zal zij hierdoor een ernstige leerachterstand ontwikkelen, groter dan de bestaande en mogelijks onomkeerbaar. Verder zal zij weggerukt worden uit haar vertrouwde omgeving, iets wat nodig is voor personen met ASS.

Tevens kent zij het Pakistaans schrift niet. De begeleiding die momenteel is gestart, gebeurt allemaal in het Nederlands. Ook dit heeft nefaste gevolgen voor S.

Uw Raad deed hierover, in een gelijkaardige zaak, reeds uitspraak. Het gezin verblijft al vele jaren in België, de kinderen zijn niet in Pakistan geboren en zijn er nog nooit geweest. Pakistan heeft een compleet ander schrift dewelke het kind niet kent. Wanneer verzoekers gedwongen zou worden om de 9bis-aanvraag in het land van herkomst, zijnde Pakistan in te dienen, zou het kind daar gedurende een onbepaalde tijd naar school moeten gaan, een school dat niet aangepast is voor de noden van een autistisch kind. Het feit dat zij het Pakistaans schrift niet kent, laat dit niet toe. Dit vormt volgens de RvV een buitengewone omstandigheid om de 9bis-aanvraag in België in te dienen.

Dat de bestreden beslissing aldus onterecht geoordeeld heeft dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden. Dat er wel degelijk een veelheid aan elementen in dit dossier aanwezig zijn die maken dat de aanvraag ontvankelijk én gegrond is. Dat verzoekers dan ook vragen om de beslissing te willen vernietigen."

3.2. Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing voeren verzoekers de schending aan van de formele motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekers toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers voeren dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengen geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van

die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dit beginsel van behoorlijk bestuur dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

In de bestreden beslissing motiveert verweerder dat elementen van lang verblijf niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Verzoekers tonen niet aan dat deze beoordeling in hun situatie kennelijk onredelijk is. De stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers tonen niet aan dat er in hun geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo tonen geenszins concreet aan waarom het voor hen omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst of plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

In een eerste middelonderdeel voeren verzoekers aan dat verweerder geen rekening gehouden heeft met het feit dat hun dochter lijdt aan een autismespectrumstoornis. Verzoekers betogen dat uit de voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat hun dochter een vertraagde psychomotorische ontwikkeling vertoont. Uit de lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met de autismespectrumstoornis van verzoekers' dochter. Verweerder motiveert dat uit de voorgelegde stukken enkel kan worden afgeleid dat verzoekers' dochter nood heeft aan kinesithérapie omwille van een lichte ontwikkelingsachterstand. Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers niet aantonen dat er een effectieve behandeling werd opgestart, betogen verzoekers dat een dergelijke begeleiding werd opgestart bij de vzw M. Verzoekers verwijzen hierbij echter naar stukken die pas samen met het verzoekschrift werden neergelegd. De Raad wenst te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de elementen en stukken, waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van beslissing tot weigering van regularisatie, zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur overgemaakt moeten worden. *In casu* is dit niet gebeurd. De Raad dient verzoekers eraan te herinneren dat hij voor een beoordeling niet zich niet in de plaats mag stellen van de administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekers betogen dat er geen gespecialiseerde scholen beschikbaar zijn in Pakistan voor hun dochter. Verzoekers voeren echter geen bewijs aan ter ondersteuning van hun beweringen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun dochter gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is.

In hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat personen met een mentale handicap vaak gestigmatiseerd worden en dat hun dochters school lopen daardoor onmogelijk wordt. Wederom onderbouwen verzoekers hun stelling niet met bewijzen, laat staan met enig begin van bewijs. Bovendien wijst verweerder in zijn nota met opmerkingen er terecht op dat de diagnose autismespectrumstoornis niet volstaat om erkend te worden als een persoon met een handicap.

Verzoekers voeren daarenboven aan dat hun dochter school loopt in België en een schooljaar dreigt te verliezen indien verzoekers' verblijfsaanvraag geweigerd wordt. Verweerder diende de schoolplicht en het schooltraject van verzoekers' dochter in rekening te houden. In hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat ook hun jongste kind ondertussen ingeschreven zou zijn in het kleuteronderwijs en *“weldra van start zal gaan”*. Verzoekers gaan er met hun betoog er echter aan voorbij dat in de

bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat hun kinderen nog niet schoolplichtig zijn en dat er geen enkel bewijs van scholing voorligt. Verzoekers betogen tevens dat hun kinderen niet vertrouwd zijn met het Pakistaans geschrift en dat het onredelijk is om hen te onttrekken van hun vertrouwde omgeving, in het bijzonder omdat verzoekers' dochter nood heeft aan stabiliteit en zij nog meer leerachterstand zal oplopen indien zij terug dient te keren naar Pakistan. Met hun betoog tonen verzoekers echter niet aan dat het motief dat ervan kan worden uitgegaan dat de kinderen van verzoekers tot op zekere hoogte de Pakistaanse taal en cultuur zijn bijgebracht via hun ouders en hun nationaliteit, kennelijk onredelijk zou zijn. De Raad wijst er in dit verband ook op dat er, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen, redelijkerwijze vanuit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, *Bajsultanov v. Oostenrijk*; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, *Mehemi v. Frankrijk*; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, *Keles v. Duitsland*, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, *Sezen v. Nederland*, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, *Onur v. Verenigd Koninkrijk*).

Verzoekers betogen dat het niet evident is om te reizen met twee minderjarige kinderen, waarvan één lijdt aan autisme. Verweerder kan volgens verzoekers niet redelijkerwijs verwachten dat zij de reis naar hun land van herkomst ondernemen. Met deze bewering maken verzoekers niet aannemelijk dat het voor hen omwille van dit argument zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst of plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

Verzoeker voeren tot slot aan dat verweerder bijkomend onderzoek diende te voeren of meer informatie had moeten vragen aan verzoekers. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet komt het evenwel aan verzoekers toe om samen met hun aanvraag om machtiging van verblijf alle nuttige elementen en stukken ter staving voor te leggen aan het bestuur.

3.2.3. Wat de beweerdde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in hun land van herkomst een ernstig reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Zij moeten hun beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekers betogen dat zij in hun land van herkomst in een situatie van extreme armoede terecht zullen komen. Zij voeren aan dat ze geen opvangnetwerk hebben in Pakistan en nergens terecht kunnen. De eerste bestreden beslissing motiveert dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekers geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in hun land van herkomst gezien eerste verzoeker er ruim 39 jaar en tweede verzoeker 29 jaar verbleven. Bovendien blijkt uit de verklaringen die verzoekers aflegden in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming dat beide verzoekers nog verschillende familieleden hebben in Pakistan. De Raad stelt vast dat verzoekers met hun betoog zich beperken tot loutere beweringen en niet aannemelijk maken dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Waar verzoekers betogen dat mensen met mentale problemen vaak gestigmatiseerd worden, niet de nodige hulp verkrijgen en gediscrimineerd worden, dient de Raad op te merken dat uit de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat verzoekers' dochter lijdt aan mentale problemen, noch aan een handicap. Zoals reeds werd opgemerkt, wijst verweerder erop dat de diagnose van autismespectrumstoornis niet volstaat om erkend te worden als een persoon met een handicap.

3.2.4. In een derde middelonderdeel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu blijkt niet dat verzoekers en hun kinderen eerder werden toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België. De zaak dient derhalve te worden behandeld als een eerste toelating op het grondgebied. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

In hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat zij financieel afhankelijk zijn van de Belgische broer van eerste verzoeker, de heer A.A. Tevens betogen verzoekers dat de broer van eerste verzoeker mee instaat voor de zorg van zijn nichtje. Verzoekers ondersteunen hun beweringen echter niet met stukken. Het loutere feit dat verzoekers samenwonen met de heer A.A. vormt volgens verweerder geen voldoende graad van afhankelijkheid om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers maken niet aannemelijk dat deze beoordeling onredelijk of onzorgvuldig is.

Waar verzoekers aanvoeren dat de beslissing tot weigering van regularisatie een schending uitmaakt van hun recht op privéleven, dient te worden opgemerkt dat vaste rechtspraak van het EHRM een privéleven dat is uitgebouwd in illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Waar verzoekers

aanvoeren dat zij jaren geleden naar België kwamen en alhier een leven hebben uitgebouwd, dient de Raad op te merken dat de normale binding die ontstaat met België enkel door een verblijf op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij de sociale banden hebben opgebouwd die dermate intens zijn dat ze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In verband met de aangevoerde schending van de artikelen 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad vooreerst op dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervolledigen noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen, die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2.707 (c)). Bovendien blijkt uit de uiteenzetting van het eerste middelenonderdeel dat de verzoekers met hun betoog omtrent artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, in wezen willen aangeven dat het in het belang is van hun kinderen om verder in België te verblijven, het land waar zij geboren zijn en waar zij school lopen. Dit betoog is echter vreemd aan de wettigheid van de thans bestreden beslissing. Zoals reeds uitvoerig werd uiteengezet, betreft de eerste bestreden beslissing enkel de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om de reden dat de verzoekers in hun aanvraag niet hebben aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die verhinderen dat zij de aanvraag, via de reguliere procedure, kunnen indienen vanuit het buitenland. Met een dergelijke, loutere onontvankelijkheidsbeslissing wordt op geen enkele wijze vooruitgelopen op de vraag of er aanvaardbare redenen zijn om aan de verzoekers, ten gronde, een verblijfsmachtiging toe te staan. De argumentatie dat het, overeenkomstig artikel 3 het Kinderrechtenverdrag, in het belang is van de kinderen van de verzoekers om verder in België te verblijven, is dan ook niet dienstig.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest moet worden benadrukt dat het Handvest enkel van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen.

Artikel 51, lid 1, van het Handvest bepaalt immers als volgt:

"1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toe gedeeld."

Aangezien de eerste bestreden beslissing werd getroffen in toepassing van een louter nationale wetgeving (artikel 9bis van de vreemdelingenwet), kunnen de verzoekers zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 24 van het Handvest.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3. Uit het tweede middel blijkt dat verzoekers dezelfde grieven aanvoeren ten aanzien van de tweede en de derde bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten. Uit de gegevens van de zaak blijkt evenwel dat deze beslissingen werden genomen tegelijkertijd als de eerste bestreden beslissing en door dezelfde ambtenaar. In de eerste bestreden beslissing werd uitgebreid ingegaan op het gezinsleven en de belangen van de kinderen. Er kan in alle redelijkheid van worden uitgegaan dat de tweede en de derde bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van het onderzoek naar de eerste bestreden beslissing en dat dezelfde overwegingen eraan voorafgaan. Al deze beslissingen werden tegelijkertijd aan de verzoekers ter kennis gebracht. Verzoekers komen ook in één en hetzelfde verzoekschrift op tegen de weigering tot regularisatie en de bevelen om het grondgebied te verlaten. Hiermee geven ze zelf aan van oordeel te zijn dat er sprake is van samenhang tussen deze beslissingen. Verweerder, noch de Raad betwisten *in casu* deze samenhang. Er kan met betrekking tot de inhoudelijk gelijklopende grieven, gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, derhalve worden verwezen naar de bespreking van de middelen tegen de weigeringsbeslissing.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevat als zodanig geen formele motiveringsplicht, maar bepaalt enkel dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met, onder meer, het gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind. Uit de niet betwiste vaststelling dat er sprake is van samenhang tussen de weigering om machtiging tot verblijf en de bevelen om het grondgebied te verlaten, moet bijgevolg worden afgeleid dat er bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten rekening werd gehouden met de elementen met betrekking tot het gezinsleven en het belang van de kinderen, zoals besproken in de eerste bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT